

QUARESMA AMB JOAN XXIII

L'ITINERARI ESPIRITUAL DEL PAPA BO: D'ANGELO RONCALLI A SANT JOAN XXIII

3

BISBE: "OBEDIÈNCIA I PAU"

AL SERVEI DE LA SANTA SEU

El 1919, acabada ja la guerra, el P. Angelo Roncalli fou nomenat director espiritual del Seminari de Bèrgam. També va ajudar a posar en marxa la primera Casa de l'Estudiant, fins que va haver de traslladar-se a Roma per presidir **l'Obra de la Propagació de la Fe** (1821) a Itàlia. Així va començar la segona part de la seva vida, dedicada al servei de la Santa seu com a missatger del papa Benet XV. Això li va permetre conèixer de prop la situació de l'Església italiana i de països europeus

com França, Bèlgica, Holanda i Alemanya per organitzar cercles de missions: *"Tota l'Església per a tothom."*

L'Obra de la Propagació de la Fe és l'alè de la meva ànima i de la meva vida. Per a ella, tot i sempre: cap, cor, paraula, ploma, oracions, fatigues, sacrificis, de dia i de nit, a Roma i a fora de Roma; ho repeteixo: tot i sempre. [...] El meu pobre jo aquí intentant vèncer la seva lentitud, que és molta encara, i guanyant en activitat i rendiment. [...] La cosa està clara: l'amor de Déu, no el meu, la voluntat de Déu, no la meva. I tot això, sempre, a tot arreu, amb gran alegria (EE a Villa Carpegna, Roma, 13-19 gener 1924)

CONSAGRACIÓ EPISCOPAL

El 19 març 1925 Pius XI consagrà bisbe Mons Angelo Roncalli a San Carlo al Corso, Roma. Seguint el cardenal Cèsar Boronio i sant Gregori Nazianzè, els seus models espirituals, va escollir com a lema «Obediència i pau», el programa que l'acompanyaria tota la vida.

No he buscat ni desitjat aquest nou ministeri, sinó que m'ha triat el Senyor amb senyals tan evidents de la seva voluntat que m'ha fet considerar culpa greu oposar-m'hi. [...] Però el Senyor [...] em dóna la pau que brolla de l'obediència i de no alimentar cap altre desig ni projecte per al futur que no sigui la glòria del mateix Senyor i el servei a l'Església i a les ànimes. [...] Constància en la fe, amor a la puresa, sinceritat en la pau (Preparant-me per a l'ordenació episcopal, Villa Carpegna 13-17 març 1925) Obediència i pau. És el meu lema episcopal. Vull morir amb goig d'haver fet sempre, fins i tot en les coses petites, honor a la meva consigna. (Retir espiritual, Casa PP Pasionistes, Ruschuk, 28 abril – 4 maig 1930)

REPRESENTANT PONTIFICI

- A Bulgària (1925-34):

Nomenat arquebisbe d'Areópolis i visitador apostòlic de Bulgària, Mons Roncalli es traslladà a Sofia. Gràcies a la seva intel·ligència, simpatia, senzillesa i bondat de cor al llarg de deu anys va fer un delicat treball d'acostament de les comunitats catòliques balcàniques i eslaves al món ortodox, obrint els primers horitzons de la seva immensa activitat ecumènica.

Haig i vull habitar-me a dur aquesta creu amb esperit de major paciència, calma i suavitat. Atenció a l'exercici de la caritat amb la paraula. Fins i tot amb les persones de confiança i respectables, he de ser molt parc en dir coses que facin referència a la part més delicada del meu ministeri. (Retir al Monestir St Pau, Roma, 27 nov.–2 des. 1926)

No n'hi ha prou d'alimentar sentiments cordials vers els nostres germans separats: si realment els estimes, dóna'ls bon exemple i transforma el teu amor en acció. [...] Procuraré deixar sempre una impressió lluminosa, dignitat amable [...] i paciència, paciència... (Retir Casa Jesuïtes Lubiana, 9 – 13 nov. 1927)

- A Turquia i Grècia (1934-44):

En ser nomenat Visitador Apostòlic per a Turquia i Grècia es va traslladar a Istanbul (1934) i Atenes (1937). Deu anys d'intens treball al servei dels catòlics i de diàleg i acostament a ortodoxos i musulmans. Durant la IIª Guerra Mundial intervingué en la salvació de milers de jueus perseguits pel nazisme. Durant aquesta etapa va morir el seu pare (1936), Pius XI i la seva mare (1939).

Diré sempre la veritat, però suaument, passant en silenci tot el que em sembli desraó u ofensa rebuda, disposat a sacrificar-me i a ser sacrificat. [...] Vull seguir tornant bé per mal i esforçant-me per preferir, en tot, l'evangeli als artificis de la política humana. (Casa Filles Sgt. Cor, Bèrgam, 13 – 16 oct. 1936) Déu em veu [...] Aquí es fonamenta la bellesa més pura per a les ànimes santes, clares com el vidre, sinceres com l'aigua neta, sense fingiments amb els altres ni amb si mateixes [...] encara que així puguin semblar pobres homes. (EE. N. Sra. Sió, Bòsfor 25 nov.–1 des. 1940)

- A França (1945-53):

El desembre de 1944 fou nomenat Nunci Apostòlic a París. Després d'una breu estada a Roma, va presentar les credencials al general Charles de Gaulle. Amb la seva característica bondat, prudència i habilitat diplomàtica afrontar els difícils problemes que va

trobar: els nombrosos bisbes col·laboracionistes amb el règim de Vichy, i la tendència secularitzant de part del clergat francès. Des de 1951 va ser observador permanent de la Santa Seu a la UNESCO. Va conquerir el cor dels francesos distingint-se pel seu esperit reconciliador, la crida a la renovació, necessitat de diàleg i recerca de la senzillesa evangèlica. Malgrat la seva discreció ha quedat testimoni de la seva generosa caritat per allà on passava i amb el seu poble natal. Quan li retreien la seva ingenuïtat deia:

Prefereixo que m'enganyin cent vegades abans de rebutjar una sola persona que veritablement ho necessiti. La dolcesa és la plenitud de la força. A algunes persones els hi agrada complicar les coses senzilles, però a mi m'agrada simplificar les coses complicades! [...] Em sentiré satisfet si tots els francesos recorden meu pas com el d'un sacerdot pacífic i un amic cordial.

És l'estació de la maduresa; així doncs, he de produir més i millor, pensant que potser el temps que tinc concedit per viure és breu, i que em trobo ja a prop de les portes de l'eternitat. [...] Per imprimir senzillesa a tot recordaré les virtuts teològals i les cardinals. La primera de les cardinals és la prudència. [...] Aquesta és la virtut característica del diplomàtic. Jo he professar-li un culte preferent. [...] Saber callar, saber parlar amb mesura, saber abstenir-me de jutjar persones i tendències [...]. En tot, dir més aviat menys que més, i temor dir massa [...]. Vigilar especialment de guardar la caritat. Aquesta és la meva regla. (Retir durant la Setmana Santa a Solesmes , 26 març - 2 abril 1945)

A vint-i-cinc anys de distància repasso les meves notes [...] de la preparació immediata de la meva consagració episcopal [...]. Em prometia això: Llegiré sovint el capítol IX, llib. III de la Imitació de Crist: «Refereix-ho tot a Déu com a fi últim» M'ha produït una profunda impressió en la solitud d'aquests dies. Allí, en poques paraules, hi és realment tot. [...] Jesús meu, quantes gràcies et dono per haver-me conservat fidel a aquest principi. (Retir Dijous Sant, Divendres Sant i Pasqua a Orà, Algèria, 6-9 abril 1950, en el 25è aniversari de la seva consagració episcopal)

PENSAMENTS ESPIRITUALS

✓ El cristianisme no és i no seria comprensible sense la creu, sense patiments, sense les temptacions del maligne. Però el sofriment, de qualsevol naturalesa que sigui, es fa suportable amb el do ofert i rebut per la caritat.

✓ La caritat i la pregària se sostenen mútuament. La caritat excita l'oració i en la mateixa oració s'alimenta la flama de la caritat.

